

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: **T.K.**, nar. ..., bytem ...

zastoupeného Mgr. Janem Procházkou, advokátem, sídlem Husovo
náměstí 583/18, 390 02 Tábor,

proti

žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, sídlem Škroupova 18, 306 13 Plzeň,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 7. 2017, č. j. DSH/6992/17,

takto:

I. **Žaloba se zamítá.**

II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. **Žalobce se žalobou domáhal zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo jako opožděné zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Domažlice, odboru pro projednávání přestupků, ze dne 30.11.2016, č.j. MeDO-72755/2016-Mencl, kterým byl žalobce uznán vinným z opakovaného spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), pro porušení § 4 písm. c) a § 25 odst. 1 písm. a) téhož**
Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

zákona, za což mu byla uložena pokuta 1.500,-Kč a náhrada nákladů řízení 1.000,-Kč. Žalobce v žalobě tvrdil, že mu nebylo zákonným způsobem doručeno předvolání k přestupku, ani prvostupňové rozhodnutí. To bylo doručeno jeho zástupci dne 11.5.2017. Žalobce měl za to, že až od tohoto doručení začala běžet lhůta k odvolání. Žalobce uvedl, že je uživatelem datové schránky. Poukázal na ust. § 19 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, podle něhož písemnost doručuje správní orgán, který ji vyhotovil prostřednictvím veřejné datové sítě do datové schránky. Žalobce dále poukázal na usnesení Městského soudu v Praze sp.zn. 69 Co 379/2013, ze dne 1.9.2013, podle něhož má-li fyzická osoba, bez ohledu na to, zda v řízení vystupuje jako podnikající fyzická osoba, zřízenou datovou schránku, a nesdělí-li soudu jinou adresu pro doručování, je třeba jí doručovat soudní písemnost do této datové schránky. Dále žalobce poukázal na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 8.3.2017, č.j. 41A 38/2014-103, podle něhož pokud si adresát zřídí datovou schránku, je oprávněn spoléhat, že orgány veřejné moci budou veškeré písemnosti doručovat do datové schránky. Uplatnění fikce doručení je podle § 23 odst. 4 s.ř. je vyloučeno. Žalobce dále připomněl, že ačkoliv mu nebylo doručeno do datové schránky předvolání ani prvostupňové rozhodnutí, správní orgán I. stupně s ním prostřednictvím datové schránky jako s držitelem vozidla komunikoval. Žalobce měl za to, že je bez rozdílu, zda s ním, jako s držitelem vozidla a advokátem městský úřad komunikuje datovou schránkou nebo jako s obviněným. V obou případech se jedná o tutéž osobu a v obou případech je žalobce fyzickou osobou i advokátem a uživatelem datové schránky. Dále žalobce v žalobě namítal, že je vyloučeno, aby jedním jednáním, v jednom místě, čase a prostoru se dopustil opakovaného přestupku, jak je uvedeno v prvostupňovém rozhodnutí. Podle žalobce tím zřejmě správní orgán měl na mysli jednočinný souběh, nicméně opakovaný přestupek je v případě, který popisuje samo napadené rozhodnutí zcela vyloučen. Žalobce měl za to, že mu nelze klást za vinu jednání v rozporu s dopravní značkou, kterou neviděl, ani nemohl a která byla umístěna v rozporu se zákonem, resp. s prováděcím předpisem. Žalobce poukázal na ust. § 2 odst. 1 vyhlášky č. 294/2015 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích, podle něhož svislé dopravní značky se umísťují tak, aby byly pro účastníky provozu na pozemních komunikacích, pro které jsou určeny, včas a z dostatečné vzdálenosti viditelné. Podle žalobce z tohoto plyne, že značka musí být obecně umístěna tak, aby byla viditelná a dále, že se standardně umísťuje na pravý okraj vozovky. Podle žalobce druhá podmínka nebyla splněna. Žalobce rovněž vznesl pochybnosti o tom, zda-li byla naplněna subjektivní stránka přestupku, tedy zda žalobce mohl předmětnou značku vidět. Jestliže nebyla vyvrácena obhajoba žalobce o tom, že přijel do ulice z druhé strany, nelze po něm jako po obviněném spravedlivě požadovat, aby prozkoumával celou ulici, zda se v ní někde nenachází nějaká značka, jaká by měla cokoliv jakkoliv určovat.

2. Žalovaný **ve vyjádření** k žalobě navrhl zamítnutí žaloby s tím, že považuje za zcela logické, že s žalobcem v postavení fyzické osoby podnikající jako provozovatele bylo ze strany orgánu I. stupně komunikováno datovou schránkou, neboť tento byl fyzickou osobou podnikající, které byla zřízena datová schránka za tímto účelem. Takto však nemohlo být doručováno v řízení o přestupku, když žalobce vystupoval jako fyzická osoba nepodnikající, která datovou schránku zřízenou prokazatelně nemá. Žalovaný poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) č.j. 3 Ads 100/2013-42.
3. V **replíce** žalobce poukázal na usnesení Městského soudu v Praze ze dne 1.10.2013, sp.zn. 69 Co 379/2013, podle něhož při doručování soudních písemností fyzické osobě do Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

datových schránek fyzické osoby či podnikající fyzické osobě je nutno vycházet z toho, že není rozdíl mezi fyzickou osobou nebo podnikající fyzickou osobou, neboť se vždy jedná o tentýž subjekt práva. Dále žalobce poukázal na Nález Ústavního soudu ze dne 11.7.2017 sp.zn. II.ÚS 1577/16, podle něhož každému, kdo má zpřístupněnu datovou schránku soud písemnosti tamtéž doručuje, a to aniž by adresát o takové doručení musel žádat, nebo soudu sdělovat identifikátor datové schránky.

4. **Napadeným** rozhodnutím bylo rozhodnuto o zamítnutí podaného odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně z důvodu jeho opožděnosti dle ust. § 92 odst. 1 správního řádu. V napadeném rozhodnutí, odvolací správní orgán odůvodnil svůj závěr následovně. Dne 8. 6. 2016 v době od 22:27 hodin do 22:35 hodin řídil odvolatel v obci Domažlice v ulici Kunešova vedle domu č.p. 499 u sběrných nádob na tříděný odpad vozidlo tovární značky Subaru, RZ: ... a přitom nerespektoval dopravní značku B28 „Zákaz zastavení“ a s vozidlem zastavil a stál v protisměru za což mu byla rozhodnutím správního orgánu I. stupně vyměřena pokuta. Napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo odvolateli doručeno za užití tzv. fikce doručení na adrese trvalého pobytu ke dni 12. 12. 2016 (Písemnost odvolatel nepřevzal při pokusu o doručení, tedy byla na místě trvalého pobytu zanechána výzva k vyzvednutí zásilky a poučení o následcích nevyzvednutí a písemnost byla uložena u provozovatele poštovních služeb, kde byla připravena k vyzvednutí ode dne 2. 12. 2016. Jelikož pak v desetidenní úložní době nebyla písemnost vyzvednuta adresátem, byla považována desátým dnem od chvíle, kdy byla připravena k vyzvednutí, za doručenou, tedy ke dni 12. 12. 2016. Po skončení úložní doby byla písemnost odvolateli vhozena do poštovní schránky - dne 13. 12. 2016. Ode dne následujícího po doručení za užití fikce doručení se tak rozběhla patnáctidenní lhůta k podání včasného odvolání, kdy posledním dnem této lhůty byl den 27. 12. 2016. Vzhledem ke skutečnosti, že v zákonné patnáctidenní lhůtě pro podání odvolání nebylo proti napadenému rozhodnutí odvolání podáno k poštovní přepravě, elektronicky ani osobně, nabylo napadené rozhodnutí ke dni 28. 12. 2016 právní moci. Odvolání odvolatel podal až dne 26. 5. 2017 (s pětíměsíčním odstupem) cestou svého právního zástupce datovou schránkou, kdy tak učinil v návaznosti na sdělení správního orgánu I. stupně č. j. MeDO-34907/2017-Mencl. ze dne 9. 5. 2017 zaslaného mu datovou schránkou, v němž mu bylo sděleno, že napadené rozhodnutí je považováno za doručené i přes jeho námitky formulované v návaznosti na zaslanou upomínku k zaplacení pokuty ve vyjádření ze dne 26. 4. 2017. Vzhledem ke skutečnosti, že poslední den pro podání včasného odvolání byl den 27. 12. 2016 a odvolání bylo podáno až 26. 5. 2017 datovou schránkou, je takové odvolání nutno považovat za zjevně opožděné. Tyto své závěry žalovaný dále podložil ustálenou judikaturou a listinnými podklady (především doručenkami).
5. O věci samé bylo rozhodnuto podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.), neboť s tím žalobce i žalovaný souhlasili.
6. Na úvod své argumentace považuje soud za nutné vymezit rozsah prováděného přezkumu. V právě projednávané věci bude soud přezkoumávat napadené rozhodnutí pouze v rozsahu žalobních bodů týkajících se tvrzeného pochybení odvolacího správního orgánu, který zamítl odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně a to z důvodu opožděnosti podání. Soud se tedy bude zabývat pouze skutečnostmi povahy s tím souvisejícími a nikoliv, jak žalobce namítá v žalobě rovněž přezkumem samotného přestupku, o němž bylo rozhodnuto rozhodnutím správního orgánu I. stupně.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

7. Žalobcovi námitky obsažené v žalobě směřovali výhradně k procesu doručování v rámci správního řízení, kdy ten dovozoval neúčinnost doručení rozhodnutí správního orgánu I. stupně prostřednictvím poskytovatele poštovních služeb namísto veřejné datové sítě do datové schránky.
8. V daném případě tak dochází k rozporu ve výkladu ust. § 19 odst. 1 a 2 správního řádu, jenž ukládá následné povinnosti: „(1) *Písemnost doručuje správní orgán, který ji vyhotovil. Správní orgán doručí písemnost prostřednictvím veřejné datové sítě do datové schránky. (2) Není-li možné písemnost doručit prostřednictvím veřejné datové sítě do datové schránky, lze ji doručit také prostřednictvím provozovatele poštovních služeb.*“ Z uvedeného jasně vyplývá fakt, který udává pořadí, jímž se má správní orgán při doručování řídit. Avšak v daném případě dochází k rozporu z hlediska, zda doručovat prostřednictvím poskytovatele poštovních služeb namísto veřejné datové sítě do datové schránky, když žalobce již v době vydání rozhodnutí disponoval datovou schránkou vytvořenou pro podnikající fyzickou osobu přesto, že přestupku se dopustil a byla mu uložena pokuta jako „pouhé“ fyzické osobě.
9. Soud vzal za základ svého rozhodování především znění zákona č. 300/2008 Sb. o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů (dále jen „zákon č. 300/2008 Sb.“), kde pod ust. § 3-6, vyplývá dělení datových schránek do čtyř základních skupin. Přičemž pro uvedený případ jsou podstatné datové schránky uvedené pod § 3 a § 4 zákon č. 300/2008 Sb. Tyto nesou označení jako „*datová schránka fyzické osoby*“ a „*datová schránka podnikající fyzické osoby*.“ Žalobce v průběhu správního řízení uvedl, že jemu zřízená datová schránka podléhá úpravě § 4 zákon č. 300/2008 Sb. tj. datová schránka podnikající fyzické osoby, což vyplývá z ust. § 4 odst. 3 téhož zákona (advokát).
10. Z výše uvedeného jasně vyplývá, že zákon striktně rozlišuje mezi datovou schránkou fyzické osoby a podnikající fyzické osoby a určitým druhem fikce tak může dojít k dvojímu přístupu k téže osobě, pokud vystupuje jako fyzická osoba (jakož tomu bylo v řízení o přestupku žalobce, kdy ten se dopustil spáchání přestupku, jakož to fyzická osoba), nebo podnikající fyzická osoba (kterou osoba žalobce je při výkonu svého zaměstnání advokáta, a k čemuž se přestupek, jehož se žalobce dopustil, nevztahuje). Rovněž existence datové schránky podnikající fyzické osoby žalobce jej nezavazuje povinnosti reagovat a kontrolovat příchozí poštu doručenou jiným způsobem než veřejnou datovou poštou, je-li doručováno jakož to „pouhé“ fyzické osobě.
11. Soud rovněž vycházel z výkladu č. 86/2009 Poradního sboru ministra vnitra ke správnímu řádu, podle něhož „*má-li v konkrétním případě podnikající fyzická osoba zřízenou pouze datovou schránku podnikající fyzické osoby, je správní orgán povinen doručovat písemnosti ve věcech podnikání do datové schránky podnikající fyzické osoby. Ostatní písemnosti je správní orgán povinen doručovat této fyzické osobě postupem dle § 20 odst. 1 správního řádu. Dále má-li v konkrétním případě podnikající fyzická osoba zřízenou pouze datovou schránku fyzické osoby, je správní orgán povinen doručovat ostatní písemnosti do datové schránky fyzické osoby a písemnosti ve věcech podnikání postupem dle § 20 odst. 1 správního řádu*“.
12. Dále soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8 As 109/2015 – 38 [29], který se v obdobné přílehlavé věci vyjádřil následovně: „*V nyní posuzovaném případě měl stěžovatel zřízenou datovou schránku typu podnikající fyzická osoba (zemědělský podnikatel – fyzická osoba nezapsaná v obchodním rejstříku). Správní orgány v řízení projednávaly spáchání přestupku fyzické osoby spočívající v překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci při Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.*

řízení osobního motorového vozidla. Předmět správního řízení tak nijak nesouvisel s podnikatelskou činností stěžovatele či jinak s jeho postavením podnikající fyzické osoby. Protože stěžovatel neměl zřízení datovou schránku jako fyzická osoba, žalovaný postupoval v souladu se zákonem, když své rozhodnutí doručoval prostřednictvím poskytovatele poštovních služeb. Stěžovatel nebyl při doručování rozhodnutí dne 27. 3. 2014 zastížen, zásilka byla proto uložena a připravena k vyzvednutí, o čemž byla stěžovateli zanechána výzva s poučením o důsledcích jejího nevyzvednutí. Vzhledem k tomu, že si stěžovatel uloženou zásilku nevyzvedl, uplatnila se fikce doručení dle § 24 odst. 1 spr. ř. a zásilka se tak dnem 7. 4. 2014 (pondělí) stala doručenou. Stěžovatel následně napadl rozhodnutí žalovaného žalobou až dne 3. 10. 2014, tedy po uplynutí dvouměsíční lhůty pro její podání (§ 72 odst. 1 s. ř. s.). Krajský soud proto správně žalobu odmítl dle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. pro její opožděnost.”

13. Soud dále odkazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu, jež se uvedenou problematikou zabývaly a potvrzují závěry učiněné správními orgány, potažmo správních soudů, jež postupovaly v souladu s učiněnými závěry zdejšího soudu a tím i žalovaného. Pro srovnání rozsudky č.j. 7 Afs 5/2013-50, 3 Ads 100/2013-42, 7Afs 46/2010-51.
14. Soud tak závěrem konstatuje, že žalovaný (v návaznosti na postup správního orgánu I. stupně) postupoval v souladu se zákonem, když odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně zamítl pro opožděnost. Neboť správní orgán I. stupně správně posoudil otázku postavení žalobce, jenž se v řízení před správním orgánem nacházel v postavení „pouhé“ fyzické osoby (nedisponující datovou schránkou určené pro fyzické osoby dle § 3 zákon č. 300/2008 Sb.), o jejichž právech a povinnostech bylo rozhodnuto a v důsledku toho, své rozhodnutí orgán I. stupně žalobci zaslal prostřednictvím poskytovatele poštovních služeb namísto veřejné datové sítě do datové schránky, neboť i přes skutečnost, že žalobce má k dispozici datovou schránku, ta je zřízena pouze pro účely jeho podnikání jakož to datová schránka podnikající fyzické osoby (advokát), což je dle zákona č. 300/2008 Sb. nutno rozlišovat. Následný průběh, kdy bylo žalobci rozhodnutí správního orgánu I. stupně doručeno fikcí, jelikož ten písemnost v době pokusu o doručení (12. 12. 2016) nepřevzal a na výzvu si posléze zásilku ve lhůtě 10 dní (od 2. 12. 2016 do 12. 12. 2016) nevyzvedl, a tak byla zásilka považována za doručenou a vhozena do schránky žalobce (13. 2. 2016). Od té doby žalobci plynula lhůta pro podání odvolání, avšak ten v stanovené lhůtě své právo neuplatnil a odvolací správní orgán tak opožděné odvolání (26. 5. 2017 tj. pět měsíců po konci lhůty pro podání odvolání) zcela v souladu se zákonem zamítl.
15. S ohledem na veškeré výše uvedené skutečnosti soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) zamítl.
16. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační

stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 29. března 2019

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.